

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 750

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 15 octombrie 2002

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 183 din 20 iunie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. 3 și 4 din Codul penal	2-4
Decizia nr. 223 din 11 iulie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă....	4-6
Decizia nr. 235 din 10 septembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală.....	7-9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
242. — Ordin al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind stabilirea listei țărilor terțe din care România avizează importul de bovine, porcine, ecvidee, ovine, caprine, precum și de carne proaspătă și produse din carne.....	9-13
7.149. — Ordin al ministrului delegat la Ministerul Educației și Cercetării pentru activitatea de cercetare privind aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 2002 ale institutelor naționale de cercetare-dezvoltare aflate în coordonarea Ministerului Educației și Cercetării.....	14
REPUBLICĂRI	
Ordonanța Guvernului nr. 131/2000 privind instituirea unor măsuri pentru facilitarea exploatații porturilor	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 183**

din 20 iunie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. 3 și 4 din Codul penal

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Maria Răceanu și Ionela-Claudia Răceanu în Dosarul nr. 6.135/2001 al Judecătoria Târgoviște.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că prin textul de lege criticat nu se instituie privilegii sau discriminări, care să contravină principiului egalității în drepturi prevăzut de art. 16 din Constituție. Se mai arată că legiuitorul este singurul competent să reglementeze modul de tragere la răspundere a făptuitorilor care au săvârșit infracțiuni, partea vătămată având un rol strict determinat în cadrul procedurii plângerii prealabile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin **Încheierea din 26 februarie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 6.135/2001, Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. 3 și 4 din Codul penal**, excepție ridicată de Maria Răceanu și Ionela-Claudia Răceanu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților, întrucât creează un avantaj pentru partea vătămată și posibilitatea înfăptuirii unui abuz de drept din partea acesteia. Se consideră că dispozițiile legale criticate dau posibilitatea persoanei vătămate să își extindă plângerea și împotriva altor persoane, chiar dacă inițial formulase plângerea numai cu pri-

vire la una sau unele persoane, în condițiile în care cunoștea făptuitorul. Se arată, de asemenea, că aceleași dispoziții contravin și prevederilor art. 284 din Codul de procedură penală, care obligă partea vătămată să introducă plângerea prealabilă în termen de două luni de la data când a luat cunoștință de persoana făptuitorului. În cazul în care nu a înaintat plângerea autorității competente, aceasta echivalează cu lipsa acestei plângeri, cauză care înlătură răspunderea penală.

Judecătoria Târgoviște arată că textul art. 131 alin. 4 din Codul penal se interpretează în raport cu dispozițiile art. 279 alin. 2 lit. a) teza finală din Codul de procedură penală, care prevăd că atunci când făptuitorul este necunoscut, persoana vătămată se poate adresa organului de cercetare penală pentru identificarea lui. Prin urmare, se apreciază că, dacă în plângerea sa persoana vătămată a precizat că au existat mai mulți făptuitori, însă unii îi erau necunoscuți, îi revine organului de cercetare penală sarcina să îi identifice pe acești făptuitori, astfel că nu se poate susține că persoana vătămată și-a extins ulterior plângerea în fața instanței judecătorești. În schimb, dacă persoana vătămată a precizat în plângere că au existat unul sau mai mulți făptuitori, iar în fața instanței a indicat și alte persoane, după expirarea termenului de două luni, instanța apreciază că dispozițiile art. 131 alin. 4 din Codul penal sunt neconstituționale.

În aplicarea dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a instanței a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a transmite punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză.

Președintele Camerei Deputaților consideră că dispozițiile art. 131 alin. 3 și 4 din Codul penal sunt constituționale, considerând excepția ca fiind neîntemeiată.

Guvernul arată că dispozițiile art. 131 alin. 3 din Codul penal consacră principiul indivizibilității active a răspunderii penale, potrivit căruia, în cazul unei pluralități de persoane vătămate, nu se poate vorbi de lipsa plângerii prealabile decât dacă nici una dintre acestea nu a introdus plângere în termenul legal. Dacă însă una dintre ele s-a plâns, este suficient pentru tragerea la răspundere penală a infractorului. Acesta nu are nici o legătură cu principiul egalității în drepturi, așa cum pretind autoarele excepției, nefiind vorba despre privilegii sau discriminări.

Articolul 131 alin. 4 din Codul penal consacră principiul indivizibilității pasive a răspunderii penale, care funcționează

în cazul în speță. Dacă persoana vătămată se plânge împotriva unuia dintre participanți, este firesc să fie trași la răspundere toți participanții, plângerea prealabilă fiind considerată ca fiind făcută împotriva tuturor. Dacă în cursul judecății apar date sau indicii că la săvârșirea faptei au participat și alte persoane, procesul penal poate fi extins cu privire la aceste persoane, deoarece, prin lege, se consideră că plângerea prealabilă a fost făcută față de toți participanții. Dispozițiile art. 131 alin. 4 din Codul penal nu numai că nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, dar chiar constituie o reflectare a acestor dispoziții, deoarece asigură tragerea la răspundere penală a tuturor făptuitorilor. Dacă persoana vătămată dorește ca unii dintre făptuitori să fie iertați, ea se poate împăca cu aceștia.

Pentru aceste motive se consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. 3 și 4 din Codul penal este neîntemeiată.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 131 alin. 3 și 4 din Codul penal, care au următorul cuprins: „*Fapta care a adus vătămare mai multor persoane atrage răspunderea penală, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut sau se menține numai de către una dintre ele.*”

Fapta atrage răspunderea penală a tuturor participanților la săvârșirea ei, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut sau se menține cu privire numai la unul dintre ei.”

Textul constituțional invocat de autorul excepției ca fiind încălcat este art. 16 alin. (1) care are următoarea redacție: „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. 3 și 4 din Codul penal, Curtea constată că susținerea conform căreia aceste dispoziții creează o situație privilegiată persoanei vătămate, prin regula instituită de alin. 4, deoarece, în cazul pluralității de infractori, este suficient ca persoana vătămată să formuleze plângere împotriva unuia dintre aceștia pentru ca toți ceilalți să fie trași la răspundere penală, este neîntemeiată.

Prin dispozițiile art. 131 alin. 3 și 4 din Codul penal au fost instituite principiile indivizibilității active a răspunderii penale, în cazul pluralității de victime, și indivizibilității pasive a răspunderii penale, în cazul pluralității de infrac-

tori, pentru a asigura tragerea la răspundere a tuturor infractorilor în cadrul procedurii plângerii prealabile.

În cazul pluralității de făptuitori, ca în speță, legea prevede că, dacă plângerea s-a realizat sau se menține numai cu privire la unul dintre ei, toți făptuitorii vor fi trași la răspundere penală, ca participanți la infracțiune, chiar dacă persoana vătămată nu ar dori acest lucru. Infracțiunea fiind unică și fiind rezultatul contribuției tuturor făptuitorilor, indiferent de forma de participație: coautorat, instigare, complicitate, ea constituie temeiul răspunderii penale pentru toți. Pluralitatea de infractori presupune contribuții efective ce țin de latura obiectivă a infracțiunii și voința comună de a coopera la săvârșirea unei infracțiuni. De aceea legea prevede că pentru tragerea la răspundere penală a tuturor făptuitorilor este suficient ca persoana vătămată să facă plângere numai cu privire la unul dintre aceștia, indiferent dacă îi cunoștea sau nu pe ceilalți ori nu a dorit să depună plângere împotriva lor. Datorită indivizibilității răspunderii penale, care decurge din unitatea infracțiunii, plângerea prealabilă atrage răspunderea tuturor, indiferent de voința persoanei vătămate, astfel încât, fiind formulată cu privire la unul sau la unii dintre făptuitori, ea atrage, prin voința legii, răspunderea penală a tuturor.

Dacă persoana vătămată nu dorește să fie trași la răspundere unii dintre participanți, ea se poate împăca cu aceștia, fapt ce determină numai înlăturarea răspunderii lor penale, împăcarea având un caracter personal.

Dispoziția art. 279 alin. 2 lit. a) partea finală din Codul de procedură penală, care prevede că, dacă făptuitorul este necunoscut, persoana vătămată se poate adresa organului de cercetare penală pentru identificarea lui, nu înseamnă, în caz de pluralitate de infractori, că este necesar să fie identificați toți făptuitorii în momentul introducerii plângerii prealabile, fiind suficientă stabilirea identității numai a unuia dintre aceștia. Dacă în cursul judecății sunt identificați și ceilalți participanți, este firesc să fie trași la răspundere și ei, în temeiul aceleiași plângeri.

Prin urmare, Curtea reține că dispozițiile art. 131 alin. 3 și 4 din Codul penal nu instituie privilegii sau discriminări, ele se aplică tuturor persoanelor aflate în situații similare, astfel încât nu poate fi pusă în discuție încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Curtea Constituțională mai constată că nu pot fi primite susținerile autoarelor excepției privind contrarietatea dintre dispozițiile legale criticate și prevederile Codului de procedură penală, întrucât în atribuțiile sale intră doar examinarea dispozițiilor legale în raport cu prevederile și principiile constituționale. În acest sens este jurisprudența constantă a Curții, concretizată, de exemplu, prin Decizia nr. 67 din 27 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 30 iunie 1999, sau Decizia nr. 151 din 12 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000. Așa fiind, aceste susțineri urmează să fie respinse.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Maria Răceanu și Ionela-Claudia Răceanu în Dosarul nr. 6.135/2001 al Judecătorei Târgoviște.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 iunie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 223
din 11 iulie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă, excepție ridicată, din oficiu, de Judecătoria Slobozia în Dosarul nr. 1.396/2002 având ca obiect reconstituirea vechimii în muncă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public arată că dispozițiile art. 14 alin. (2) din Decretul nr. 92/1976 creează discrimineri între persoanele aflate în activitate, care pot să își reconstituie vechimea în muncă, și cele pensionate care nu mai au această posibilitate. Sunt încălcate astfel dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție și, prin urmare, solicită admiterea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 aprilie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 1.396/2002, **Judecătoria Slobozia, județul Ialomița, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă**, excepție ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească.

Judecătoria Slobozia, autorul excepției de neconstituționalitate, arată în încheiere că dispozițiile art. 14 din Decretul nr. 92/1976 sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 16 alin. (1), ale art. 43 alin. (2) și ale art. 21 alin. (1) din Constituție. În motivarea excepției instanța arată că, în cadrul atribuțiilor de conducere și coordonare a administrației publice, sarcina „de a asigura păstrarea și arhivarea în bune condiții a actelor ce prezintă interes” revine statului, iar nu celui care urmărește reconstituirea vechimii în muncă, or, „dreptul acestuia la stabilirea vechimii în muncă și a dreptului la pensie este limitat prin obligația ce-i revine de a face dovada cu acte că arhiva a fost distrusă, în condițiile în care instituțiile publice nu-i pot elibera astfel de acte, iar arhiva, se pare că, a dispărut în alte condiții decât distrugerea”. Mai arată că prevederea potrivit căreia numai persoana aflată în raporturi de muncă poate cere reconstituirea vechimii în muncă

„contravine art. 21 din Constituție prin aceea că îngrădește dreptul persoanei de a-și stabili vechimea în muncă și de a beneficia de pensie sau de alte drepturi“.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția ridicată. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, întrucât prevederile art. 14 din Decretul nr. 92/1976 „nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, ce instituie egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări, precum și dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Constituție, ce prevăd dreptul cetățenilor la pensie și alte forme de asistență socială“. De asemenea, aceste texte de lege nu contravin nici dispozițiilor art. 21 din Constituție, referitor la accesul liber la justiție, deoarece nu conțin reglementări de natură să îngrădească exercițiul acestui drept constituțional.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 14 alin. (1) și (2) din Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă contravin prevederilor art. 16 alin. (1), ale art. 43 alin. (2) și ale art. 21 alin. (1) din Constituție, deoarece: a) art. 14 alin. (1) interpretat în sens limitativ, condiționând reconstituirea vechimii în muncă de dovedirea cu acte a distrugerii arhivelor, „contravine dreptului la pensie consfințit de art. 43 alin. (2) din Constituție“, iar lit. b) alin. (2) al aceluiași articol instituie „o discriminare între cetățeni, în sensul că cei care sunt încadrați în muncă pot solicita reconstituirea vechimii în muncă, iar cei care nu sunt încadrați în muncă, nu pot face acest lucru, deși și ei au avut o activitate pe baza căreia trebuie să beneficieze de pensie sau alte drepturi“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 din Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 37 din 26 aprilie 1976, dispoziții care au următorul conținut: „(1) În cazul în care se dovedește cu acte că arhivele au fost distruse, se va putea reconstitui, în condițiile prezentului decret, activitatea care s-a depus pe baza unui contract de muncă, funcția, meseria sau specialitatea.“

(2) Pot cere reconstituirea situațiilor prevăzute la alin. (1) numai persoanele care depun activitatea pe baza unui contract de muncă, cadrele permanente ale Ministerului Apărării Naționale și Ministerului de Interne și membrii cooperativelor meșteșugărești.“

În opinia instanței judecătorești, autorul excepției, dispozițiile legale criticate sunt contrare următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 16 alin. (1): „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“;

— Art. 21 alin. (1): „Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.“;

— Art. 43 alin. (2): „Cetățenii au dreptul la pensie, la concediu de maternitate plătit, la asistență medicală în unitățile sanitare de stat, la ajutor de șomaj și la alte forme de asistență socială prevăzute de lege.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Alin. (1) al art. 14 din Decretul nr. 92/1976 condiționează folosirea procedurii speciale pentru reconstituirea vechimii în muncă, respectiv activitatea care s-a depus pe baza unui contract de muncă, funcția, meseria sau specialitatea, de dovedirea „cu acte“ a faptului că arhivele în care se păstrau documentele din care rezultă aceste situații „au fost distruse“. Această condiționare limitează în mod nejustificat posibilitatea cetățenilor de a cere reconstituirea vechimii în muncă. Imposibilitatea obținerii unor acte doveditoare a activității depuse pe baza unui contract de muncă nu este determinată, în cele mai frecvente cazuri, de distrugerea completă a unor arhive. Arhivele respective s-ar putea să fi dispărut, fără să fie distruse, s-ar putea să fi dispărut ori să fi fost distruse doar o parte din documente sau, datorită altor situații similare, să nu se mai găsească actele doveditoare a activității depuse de anumite persoane. Chiar și în cazul distrugerii unor arhive, rareori există posibilitatea dovedirii cu acte a acestui fapt. Prin urmare, categoriile de cetățeni care nu pot obține acte oficiale pentru dovedirea activității depuse pe baza unui contract de muncă și nici nu pot dovedi cu acte că arhivele au fost distruse nu își pot exercita drepturile în condiții egale cu celelalte categorii de cetățeni, textul de lege examinat instituind o discriminare contrară prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește dispozițiile alin. (2) al art. 14 din Decretul nr. 92/1976, acestea instituie, de asemenea, o discriminare între cetățeni, contrară principiului egalității în fața legii, statuat la art. 16 alin. (1) din Constituție, permițând să ceară reconstituirea vechimii în muncă, printr-o procedură specială, doar „*persoanele care depun activitate pe baza unui contract de muncă, cadrele permanente ale Ministerului Apărării Naționale și Ministerului de Interne și membrii cooperativelor meșteșugărești*”, excluzând de la acest drept persoanele care, indiferent din ce motive, au încetat raporturile de muncă sau de serviciu.

Cele două categorii de cetățeni se află strict formal în situații diferite, unii în activitate și alții nu, dar aceasta nu justifică tratamentul juridic diferențiat, întrucât, în ceea ce privește substanța dreptului pretins, situația lor este identică: fiecare a desfășurat activitate în baza unor raporturi de muncă ori de serviciu într-o perioadă pe care nu o pot dovedi, fără culpa lor, prin acte originale.

Cetățenii care nu mai sunt în activitate, precum și cei care nu pot dovedi cu acte faptul că arhivele au fost distruse nu pot obține confirmarea perioadei în care au depus activitate pe bază de contract de muncă, confirmare care le-ar fi necesară pentru a putea beneficia de pensie sau de alte drepturi de asigurări sociale. Curtea constată, așadar, că dispozițiile art. 14 din Decretul nr. 92/1976 sunt contrare și prevederilor art. 43 alin. (2) din Constituție.

Curtea reține, de asemenea, și încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție prin îngrădirea liberului acces la justiție, deoarece condiționarea strictă de textul de lege examinat a posibilității cetățenilor de a cere reconstituirea activității depuse pe bază de contract de muncă îngreșește exercițiul dreptului unor categorii de cetățeni de a solicita și

de a obține realizarea unor interese legitime prin intermediul justiției.

Curtea Constituțională, având a se pronunța într-o situație analoagă cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990 pentru înlăturarea unor inechități în salarizarea personalului, prin care se acorda beneficiul încadrării în grupele I și II de muncă pentru perioadele anterioare doar celor aflați în activitate la data intrării în vigoare a decretului-lege, prin Decizia nr. 87 din 1 iunie 1999 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 26 iulie 1999) a statuat că „apare discriminatorie recunoașterea beneficiului drepturilor respective doar în favoarea persoanelor care sunt încă în activitate la locuri de muncă sau în activități caracterizate prin condiții deosebite, nu și în favoarea celor care anterior au lucrat în aceleași condiții, dar înainte de intrarea în vigoare a Decretului-lege nr. 68/1990, au încetat raporturile de muncă”. În consecință, Curtea a admis excepția și a constatat neconstituționalitatea textului de lege examinat.

Deși Decretul nr. 92/1976, la fel ca și Decretul-lege nr. 68/1990, a fost adoptat anterior Constituției din 1991, Curtea nu poate reține abrogarea sa implicită, în sensul prevederilor art. 150 alin. (1) din Constituție, potrivit căroră „*Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții*”. Curtea reține și în cazul dispozițiilor art. 14 alin. (1) și (2) din Decretul nr. 92/1976, ca și în cazul dispozițiilor art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990, că acestea „nu sunt neconstituționale pentru că au recunoscut beneficiul acestor drepturi, ci pentru faptul că îl recunosc doar în favoarea unor categorii de cetățeni, nu și în favoarea altora care, realmente, se află în aceeași situație” (Decizia Curții Constituționale nr. 87/1999).

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de Judecătoria Slobozia în Dosarul nr. 1.396/2002 și constată că dispozițiile art. 14 din Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă sunt neconstituționale în măsura în care anumite categorii de persoane sunt excluse de la posibilitatea reconstituirii vechimii în muncă, în condițiile reglementate prin acest decret.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 iulie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 235

din 10 septembrie 2002

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 2
din Codul de procedură penală**

Nicolae Popa	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dumitru Puzdrea în Dosarul nr. 13.392/2001 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, personal și asistat de avocat, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală contravin prevederilor constituționale ale art. 69. Se apreciază că se creează o confuzie între instituția «imunității parlamentare» și cea a calității persoanei care determină competența organelor de urmărire penală și a instanțelor judecătorești. Astfel, se consideră că efectele imunității parlamentare: lipsa responsabilității penale, inviolabilitatea persoanei și imunitatea de jurisdicție, exercitate în limitele constituționale, cu aprobarea prealabilă a Parlamentului, sunt pe deplin aplicabile tuturor persoanelor care au calitatea de deputat sau senator, indiferent de momentul săvârșirii infracțiunii, anterior obținerii mandatului sau în timpul exercitării acestuia.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că susținerea autorului excepției sunt neîntemeiate și invocă Decizia Curții Constituționale nr. 96/2002 prin care Curtea s-a pronunțat în sensul constituționalității dispozițiilor art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală. Se arată că persoanele care au calitatea de deputat sau de senator sunt protejate în virtutea imunității parlamentare numai pentru faptele săvârșite în legătură directă cu conținutul și cu exercitarea mandatului de parlamentar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 noiembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 13.392/2001, **Judecătoria Sectorului 1**

București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dumitru Puzdrea în dosarul mai sus menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că aceste dispoziții încalcă prevederile constituționale ale art. 69 alin. (1). Arată că, deși textul prevăzut de Constituție se referă la trimiterea în judecată potrivit principiului oficialității, el trebuie interpretat în sensul că și în cazul infracțiunilor care se judecă la plângerea prealabilă a persoanei vătămate este necesară încuviințarea Camerei, iar competența de judecată aparține Curții Supreme de Justiție, chiar dacă la momentul introducerii plângerii prealabile făptuitorul nu avea calitatea de deputat sau senator, aceasta fiind dobândită ulterior.

În opinia **Judecătoriei Sectorului 1 București** dispoziția art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală este neconstituțională în raport cu prevederile art. 69 alin. (1) teza a doua din Constituție. Instanța consideră că aceste prevederi constituționale sunt incidente atât în cazul în care fapta penală este săvârșită în timpul exercitării mandatului de parlamentar, cât și în cazul în care fapta este săvârșită anterior dobândirii acestei calități. De aceea, chiar dacă în speță inculpatul a dobândit calitatea de deputat în cursul judecății și deși trimiterea în judecată s-a făcut la plângerea prealabilă, așa cum prevede legea, este necesară efectuarea urmăririi penale de către un procuror de la Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a transmite punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate a dispoziției art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală, în raport cu prevederile art. 69 alin. (1) din Constituție, ca fiind neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere Guvernul arată că imunitatea parlamentară, așa cum este reglementată în Constituție, este o măsură de protecție a deputaților și senatorilor față de situația în care aceștia ar fi expuși unor presiuni în urma exercitării unor proceduri judiciare împotriva lor. Scopul a fost acela de a asigura independența și exercitarea liberă a mandatului.

Pe de altă parte, imunitatea parlamentară nu funcționează și nu trebuie să funcționeze în situațiile în care, anterior dobândirii calității de parlamentar, persoanele aveau calitatea de inculpați în proceduri în curs de desfășurare în fața instanței de judecată. Dacă legiuitorul constituant ar fi dorit să extindă imunitatea parlamentară și după momentul trimiterii în judecată, ar fi prevăzut aceasta în mod expres, textele referitoare la imunitatea parlamentară cuprinzând enumerări limitative și, prin urmare, de strictă interpretare și aplicare. Se mai arată că prin Decizia nr. 96 din 21 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 9 mai 2002, Curtea Constituțională s-a pronunțat în acest sens, arătând că imunitatea parlamentară trebuie să opereze doar ca o măsură de protecție a deputatului sau senatorului, iar nu ca un privilegiu al persoanelor ce dețin această funcție electivă.

În ceea ce privește neconcordanța dintre textul legal criticat și dispozițiile art. 174 din Regulamentul Camerei Deputaților, Guvernul arată că aceasta nu privește conținutul constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală, care prevede că: *„Dobândirea calității după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței.”*

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 69 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora: *„Deputatul sau senatorul nu poate fi reținut, arestat, percheziționat sau trimis în judecată, penală sau contravențională, fără încuviințarea Camerei din care face parte, după ascultarea sa. Competența de judecată aparține Curții Supreme de Justiție.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate reglementează competența *ratione personae*, în cazul schimbării calității inculpatului, stabilind că dobândirea unei noi calități după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței. Autorul excepției susține că dispoziția legală criticată este contrară prevederilor art. 69 alin. (1) din Constituție, care dispun că deputatul sau senatorul nu poate fi reținut, arestat sau trimis în judecată penală sau contravențională fără încuviințarea Camerei din care face parte, iar competența de judecată aparține Curții Supreme de Justiție.

Curtea Constituțională s-a pronunțat recent asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 96 din 21 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 9 mai 2002. Curtea a respins excepția ca fiind neîntemeiată, reținând cu acel prilej că *„imunitatea parlamentară fiind o excepție de la dreptul comun, trebuie să opereze doar ca o măsură de protecție a deputatului sau senatorului, iar nu ca un privilegiu al persoanelor ce dețin o funcție electivă. De aceea prevederile constituționale ale art. 69 alin. (1) teza întâi nu pot fi interpretate extensiv, în sensul că ar fi necesară ridicarea imunității parlamentare și pentru alte activități decât cele prevăzute în mod expres”*. Ceea ce se protejează prin intermediul art. 69 din Constituție nu este persoana fizică, întrucât aceasta ar contraveni principiului egalității în drepturi a cetățenilor, ci mandatul pe care această persoană îl deține. În virtutea imunității instituite de Constituție, deputatul sau senatorul este protejat pentru faptele care au legătură directă cu exercitarea și conținutul mandatului și pentru aceste motive Curtea nu poate reține argumentele autorului excepției, în sensul că procedura ridicării imunității parlamentare ar fi necesară și pentru continuarea unei judecăți începute anterior dobândirii mandatului. De altfel, însuși autorul excepției arată că *„instituirea imunității parlamentare prin normele constituționale acoperă întreaga activitate a parlamentarului în exercitarea mandatului său, ca urmare a importanței pe care o are funcția parlamentară de reprezentare a poporului în forul legiuitor suprem”*.

Curtea constată că, în cazul în care calitatea de parlamentar se dobândește după trimiterea în judecată a persoanei, instanța investită cu soluționarea cauzei rămâne competentă să judece, întrucât, procedându-se altfel, s-ar crea un privilegiu nejustificat și o perturbare a procesului de înfăptuire a justiției, ceea ce este străin scopului urmărit de prevederile art. 69 din Constituție.

Față de cele mai sus arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dumitru Puzdrea în Dosarul nr. 13.392/2001 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 septembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR

ORDIN

pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind stabilirea listei țărilor terțe din care România avizează importul de bovine, porcine, ecvidee, ovine, caprine, precum și de carne proaspătă și produse din carne

În temeiul prevederilor art. 31 alin. 1 din Legea sanitară veterinară nr. 60/1974, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Guvernului nr. 362/2002 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor,

văzând Referatul de aprobare nr. 155.910 din 27 mai 2002, întocmit de Agenția Națională Sanitară Veterinară, **ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor** emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Norma sanitară veterinară privind stabilirea listei țărilor terțe din care România avizează importul de bovine, porcine, ecvidee, ovine, caprine, precum și de carne proaspătă și produse din carne, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcțiile sanitare veterinare județene și a municipiului București vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Agenția Națională Sanitară Veterinară va controla modul de aducere la îndeplinire a prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, art. 3 lit. e) din Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 234/2001 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind admiterea la import a produselor de origine animală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 10 august 2001, se abrogă.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

NORMĂ SANITARĂ VETERINARĂ**privind stabilirea listei țărilor terțe din care România avizează importul de bovine, porcine, ecvidee, ovine, caprine, precum și de carne proaspătă și produse din carne****CAPITOLUL I****Prevederi generale**

Art. 1. — Prezenta normă sanitară veterinară stabilește lista țărilor terțe din care România avizează importul de bovine, porcine, ecvidee, ovine, caprine, precum și de carne proaspătă și produse din carne provenite de la acestea.

CAPITOLUL II**Prevederi speciale**

Art. 2. — Autoritatea veterinară centrală din România avizează importurile de animale vii, carne proaspătă și produse din carne, conform listei menționate în anexa nr. 1 la prezenta normă sanitară veterinară, fără a aduce atingere prevederilor cuprinse în Norma sanitară veterinară cu privire la problemele de sănătate animală și poliție sanitară aplicabile importului de animale vii din speciile bovine, porcine, ovine, caprine, de carne proaspătă sau produse din carne provenite din țări terțe.

Art. 3. — Autoritatea veterinară centrală din România poate aduce amendamente listei prezentate în anexa nr. 1 la prezenta normă sanitară veterinară ori de câte ori este necesar în vederea limitării sau extinderii avizului de import al unor anumite categorii de animale vii și carne proaspătă sau pentru a specifica atât pentru animalele vii, cât și pentru carnea proaspătă părțile din țările terțe respective de unde importurile se avizează.

Art. 4. — (1) România importă anumite produse din carne provenite de la toate speciile domestice din țările terțe precizate în anexa nr. 1 la prezenta normă sanitară veterinară, fără a aduce atingere prevederilor art. 2.

(2) În cazul importurilor de carne proaspătă provenite din anumite țări terțe sau părți din acestea, care nu sunt avizate conform art. 2, România poate importa produse din carne obținute din carne proaspătă, cu condiția să fie supuse unui tratament special conform celui menționat în anexa nr. 1 la prezenta normă sanitară veterinară.

Art. 5. — Autoritatea veterinară centrală din România avizează importul din țări terțe sau părți ale acestora, menționate în anexa nr. 1 la prezenta normă sanitară veterinară, al cailor, admiterea temporară a cailor înregistrați și reimportul acestora în cazul în care au fost exportați temporar în țările terțe sau în părți ale țărilor terțe menționate în anexa nr. 1 la prezenta normă sanitară veterinară, fără a aduce atingere prevederilor Normei sanitare veterinare privind regionalizarea importurilor de ecvidee din anumite țări terțe.

Art. 6. — Autoritatea veterinară centrală din România autorizează importul din țări terțe sau părți ale acestora, menționate în anexa nr. 2 la prezenta normă sanitară veterinară, al cailor, admiterea temporară a acestora, precum și reimportul cailor înregistrați care au fost exportați într-o țară terță menționată în anexa nr. 2, fără a aduce atingere prevederilor Normei sanitare veterinare privind regionalizarea importurilor de ecvidee din anumite țări terțe.

Art. 7. — Autoritatea veterinară centrală din România avizează importul de animale vii, în particular de cai de măcelărie, carne și produse din carne, numai din țările terțe sau părți ale acestora, prevăzute în anexa nr. 1 la prezenta normă sanitară veterinară, pentru care se dau garanții cu privire la reziduuri.

ANIMALE VII, CARNE PROASPATA SI PRODUSE DIN CARNE

IMPORTURILE TREBUIE SA INDEPLINEASCA CERINTELE ADECVATE DE
SANATATE ANIMALA SI SANATATE PUBLICA

CODUL TARII	TARA DE ORIGINE	CARNE PROASPATA SI PRODUSE DIN CARNE DE LA SPECILE DOMESTICE				CARNE PROASPATA DE LA ANIMALE SALBATICE		ANIMALE VII				SANATATE ANIMALA		
		B	O/C	P	E	BO	E	B	O/C	P	E	CARNE PROASPATA	PRODUSE DIN CARNE	ANIMALE VII
AL	Albania	O	X	X	X	O	X	O	O	O	O			
AR	Argentina	X	X	O	X	X	X	O	O	O	X		(3)	
AU	Australia	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X			
BA	Bosnia- Herzegovina	X	X	X	X	X	X	X	X	O	O	(1)		
BG	Bulgaria	X	X	X	X	X	X	X	X	O	X	(1)		
BH	Bahrein	O	O	O	O	O	O	O	O	O	O		(3)(4)	
BR	Brazilia	X	X	O	X	O	X	O	O	O	X		(3)	(5)
BW	Botswana	X	X	O	X	X	X	O	O	O	O	(1)(2)	(3)	
BY	Belarus	X	X	X	X	X	X	O	O	O	X	(1)		
BZ	Belize	X	O	O	X	O	X	O	O	O	O			
CA	Canada	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X			(6)
CH	Elvetia	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X			
CL	Chile	X	X	X	X	X	X	O	X	X	X			(6)
CN	China	O	O	X	X	X	X	O	O	O	O	(1)	(3)	
CO	Columbia	X	O	O	X	O	X	O	O	O	O		(3)	
CR	Costa Rica	X	O	O	X	O	X	O	O	O	O			
CU	Cuba	X	O	O	X	O	X	O	O	O	O			
CY	Cipru	X	X	X	X	X	X	O	O	X	X			
CZ	Cehia	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X			
DZ	Algeria	O	O	O	O	O	O	O	O	O	X			
EE	Estonia	X	X	X	X	X	X	X	X	O	X	(1)		
ET	Etiopia	O	O	O	O	O	O	O	O	O	O		(3)	
FK	Ins.Falkland	X	X	O	X	X	X	O	O	O	X			
GL	Groenlanda	X	X	O	X	X	X	O	X	O	X	(1)		
GT	Guatemala	X	O	O	X	O	X	O	O	O	O			
HK	Hong Kong	O	O	O	O	O	O	O	O	O	O		(3)	
HN	Honduras	X	O	O	X	O	X	O	O	O	O			
HR	Croatia	X	X	X	X	X	X	X	X	O	X	(1)		
HU	Ungaria	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X			
IL	Israel	O	O	O	X	O	X	O	O	O	X		(3)	
IN	India	O	O	O	O	O	O	O	O	O	O		(3)	
IS	Islanda	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X			
KE	Kenya	O	O	O	O	O	O	O	O	O	O		(3)	
LI	Lituania	X	X	X	X	X	X	X	X	O	X	(1)		
LV	Letonia	X	X	X	X	X	X	X	X	O	X	(1)		
MA	Maroc	O	O	O	X	O	X	O	O	O	X		(3)	
MG	Madagascar	X	X	O	X	O	X	O	O	O	O		(3)	
MK (*)	Macedonia	O	X	O	X	O	X	O	O	O	X			
MT	Malta	X	O	X	X	O	X	O	X	O	X		(3)	
MU	Mauritius	O	O	O	O	O	O	O	O	O	X		(3)	

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

CODUL TARI	TARA DE ORIGINE	CARNE PROASPATA SI PRODUSE DIN CARNE DE LA SPECIILE DOMESTICE				CARNE PROASPATA DE LA ANIMALE SALBATICE		ANIMALE VII				SANATATE ANIMALA		
		B	O/C	P	E	BO	E	B	O/C	P	E	CARNE PROASPATA	PRODUSE DIN CARNE	ANIMALE VII
MX	Mexic	X	O	O	X	O	X	O	O	O	X			(5) (8)
NA	Namibia	X	X	O	X	X	X	O	O	O	O	(1) (2)	(3)	
NC	Noua Caledonie	X	O	O	O	X	O	O	O	O	O	(1)		
NI	Nicaragua	X	O	O	X	O	X	O	O	O	O			
NZ	Noua Zeenlanda	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X			
PA	Panama	X	O	O	X	O	X	O	O	O	O			
PL	Polonia	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	(1)		
PM	Sf.Pierre si Miquelon	O	O	O	O	O	O	O	O	O	X			
PY	Paraguay	X	X	O	X	O	X	O	O	O	X		(3)	
RU	Rusia	X	X	X	X	X	X	O	O	O	X	(1) (2)		(5)
SG	Singapore	O	O	O	O	O	O	O	O	O	O		(3)	
SI	Slovenia	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	(1)		
SK	Slovacia	X	X	X	X	X	X	X	X	O	X	(1)		
SV	Salvador	X	X	O	X	O	X	O	O	O	O			
SZ	Swaziland	X	O	O	X	X	X	O	O	O	O	(1) (2)	(3)	
TH	Thailanda	O	O	O	O	O	O	O	O	O	O		(3)	
TN	Tunisia	O	O	O	O	O	O	O	O	O	X		(3) (4)	
TR	Turcia	O	O	O	X	O	X	O	O	O	O			
UA	Ucraina	O	O	O	O	O	O	O	O	O	X			
US	SUA	X	X	X	X	X	X	O	O	O	X			
UY	Uruguay	X	X	O	X	X	X	O	O	O	X		(3)	
YU	Iugoslavia	X	X	X	X	X	X	O	O	O	X	(1)		
ZA	Africa de Sud	X	X	X	X	X	X	O	O	O	X	(1) (2)	(3)	(5)
ZW	Zimbabwe	X	O	O	O	X	X	O	O	O	O		(3)	

B = bovine (inclusiv bivoulul și bizonul)

O/C = oi/capre

P = porci

E = ecvidee

BO = animale cu copita despicată

X = avizat

O = neavizat

Mențiuni speciale:

(1) excluzând carnea de mistreț;

(2) excluzând carnea cu os și organele;

(3) fără a aduce atingere restricțiilor precizate în lista de mai sus, produsele din carne care au suferit tratament termic în recipiente ermetice închise $F_0 \geq 3$ sunt autorizate;

(4) fără a aduce atingere restricțiilor precizate în lista de mai sus, produsele din carne care au fost supuse unui tratament termic în centrul geometric de cel puțin 80 °C sunt acceptate;

(5) România importă numai ecvidee în conformitate cu prevederile Normei sanitare veterinare privind regionalizarea importurilor de ecvidee din anumite țări terțe;

(6) importul de bovine vii se referă la animale destinate reproducției și la viței în vârstă de până la două săptămâni, destinați îngrășării;

(7) cod provizoriu care nu afectează denumirea definitivă a țării ce urmează a fi atribuită după încheierea negocierilor la Națiunile Unite;

(8) importurile ecvideelor pentru măcelărie nu sunt permise.

LISTA TARILOR TERTE PENTRU CAII INREGISTRATI

COD TARA	TARA	CAI INREGISTRATI	OBSERVATII
AE	Emiratele Arabe Unite	X	
BB	Barbados	X	
BH	Bahrein	X	
BM	Bermuda	X	
BO	Bolivia	X	
CO	Columbia	X	(¹)
CR	Costa Rica	X	(¹)
CU	Cuba	X	
EG	Egipt	X	(¹)
HK	Hong Kong	X	
JM	Jamaica	X	
JO	Iordania	X	
JP	Japonia	X	
KG	Kirghistan	X	(¹)
KR	Republica Coreea	X	
KW	Kuweit	X	
LB	Liban	X	
LY	Libia	X	
MO	Maroc	X	
MY	Peninsula Malaezia	X	
OM	Oman	X	
PE	Peru	X	(¹)
QA	Qatar	X	
SA	Arabia Saudita	X	(¹)
SG	Singapore	X	
SY	Siria	X	
TH	Thailanda	X	
TR	Turcia	X	(¹)
VE	Venezuela	X	(¹)

X = avizat

(¹) România va importa ecvidee numai în conformitate cu prevederile Normei sanitare veterinare privind regionalizarea importurilor de ecvidee din anumite țări terțe.

*) Anexa nr. 2 este reprodusă în facsimil.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN**privind aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 2002 ale institutelor naționale de cercetare-dezvoltare aflate în coordonarea Ministerului Educației și Cercetării**

Având în vedere Adresa Ministerului Muncii și Solidarității Sociale nr. 2.250 din 12 iulie 2002 și Adresa Ministerului Finanțelor Publice nr. 20.139 din 16 iulie 2002,

în temeiul Legii nr. 292/2002 privind stabilirea modalității de aprobare a bugetelor de venituri și cheltuieli ale institutelor naționale de cercetare-dezvoltare,

în baza Hotărârii Guvernului nr. 23/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării și a Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 3.106/2001,

ministrul delegat la Ministerul Educației și Cercetării pentru activitatea de cercetare emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă bugetele de venituri și cheltuieli pe anul 2002 ale institutelor naționale de cercetare-dezvoltare aflate în coordonarea Ministerului Educației și Cercetării, prevăzute în anexele nr. 1—17*) care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Nivelul cheltuielilor totale aferente veniturilor prevăzute în bugetele de venituri și cheltuieli ale institutelor naționale de cercetare-dezvoltare prevăzute la art. 1 reprezintă limite maxime și nu poate fi depășit decât în cazuri justificate și numai cu aprobarea prin ordin al ministrului delegat la Ministerul Educației și Cercetării pentru activitatea de cercetare, după obținerea avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale și al Ministerului Finanțelor Publice.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează depășiri sau nerealizări ale veniturilor aprobate, institutele naționale de cercetare-dezvoltare menționate la art. 1 vor efectua cheltuieli în funcție de realizarea veniturilor, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

Art. 3. — Nerespectarea prevederilor prezentului ordin atrage răspunderea contravențională în condițiile legii.

Art. 4. — Direcția generală buget finanțe și institutele naționale de cercetare-dezvoltare menționate la art. 1 vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul delegat la Ministerul Educației și Cercetării
pentru activitatea de cercetare,
Șerban Constantin Valeca

București, 7 august 2002.
Nr. 7.149.

*) Anexele nr. 1—17 se comunică institutelor naționale de cercetare-dezvoltare menționate la art. 1, la solicitarea acestora.

R E P U B L I C Ă R I**ORDONANȚA GUVERNULUI Nr. 131/2000*)
privind instituirea unor măsuri pentru facilitarea exploatării porturilor**

Art. 1. — (1) Prin prezenta ordonanță se instituie unele măsuri pentru facilitarea exploatării porturilor.

(2) Porturile care beneficiază de facilitățile prevăzute în prezenta ordonanță se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice și al Consiliului Concurenței.

(3) Porturile prevăzute la alin. (2) constituie destinație vamală a mărfurilor.

Art. 2. — (1) În porturile prevăzute la art. 1 alin. (2) ca destinație vamală se aplică prevederile art. 126 alin. (1) și (3), ale art. 127, 128, 129, 132, 133 și ale art. 134 alin. (1) din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al

României, cu modificările ulterioare, și prevederile prezentei ordonanțe.

(2) În sensul prezentei ordonanțe, prin următorii termeni se înțelege:

a) *mărfuri străine și mărfuri românești* — mărfurile astfel cum sunt definite în Codul vamal al României, aprobat prin Legea nr. 141/1997, cu modificările ulterioare;

b) *mărfuri străine și mărfuri românești, aflate în porturile prevăzute la art. 1 alin. (2)* — acele mărfuri care se găsesc în aceste porturi în momentul în care porturile respective îndeplinesc condițiile de acordare a facilităților prevăzute în prezenta ordonanță.

*) Republicată în temeiul art. II din Legea nr. 99 din 5 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 11 martie 2002, dându-se textelor numerotarea corespunzătoare.

Ordonanța Guvernului nr. 131 din 31 august 2000 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 434 din 3 septembrie 2000 și a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 99/2002.

Art. 3. — (1) Pentru mărfurile străine care se introduc în porturile prevăzute la art. 1 alin. (2) sau pentru cele aflate în astfel de porturi și care se scot din țară nu se depun declarații vamale.

(2) Pentru mărfurile străine aflate în porturile prevăzute la art. 1 alin. (2), care urmează să fie introduse în țară, se depun declarații vamale conform reglementărilor în vigoare.

Art. 4. — (1) Pentru mărfurile românești care se introduc în porturile prevăzute la art. 1 alin. (2) și sunt destinate exportului, consumului sau utilizării în astfel de porturi se întocmesc formalități simplificate de evidență operativă, stabilite de autoritatea vamală. Aceste mărfuri se pot reintroduce în țară după efectuarea unor formalități simplificate de evidență operativă similare.

(2) Pentru mărfurile românești aflate în porturile prevăzute la art. 1 alin. (2) și care sunt destinate exportului se depun la biroul vamal din port declarații vamale de export după încărcarea acestora pe mijlocul de transport.

(3) Fac excepție de la prevederile alin. (2) mărfurile românești vămuite pentru export la un birou vamal de interior.

Art. 5. — Mijloacele de transport înmatriculate, străine sau române, de folosință personală ori comercială, pot fi introduse în porturile prevăzute la art. 1 alin. (2) sau scoase din acestea fără întocmirea formalităților vamale.

Art. 6. — Prin derogare de la prevederile art. 94 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările ulterioare, pentru mărfurile străine aflate în porturile prevăzute la art. 1 alin. (2) și plasate în regim vamal suspensiv, precum și pentru operațiunile de transbordare a acestora dintr-un mijloc de transport în altul, autoritatea vamală nu va solicita constituirea de garanții care să asigure încasarea drepturilor de import ce ar putea fi datorate.

Art. 7. — Sunt scutite de la plata drepturilor de import, cu respectarea prevederilor legale, mașinile, utilajele, echipamentele și instalațiile de lucru, instalațiile de dirijare și control al traficului, instalațiile utilizate pentru siguranța navigației și protecția mediului, aparatele și instalațiile de măsurare, control și reglare, mijloacele de transport, cu excepția autoturismelor, și piesele de schimb aferente, care reprezintă bunuri ce se constituie în active corporale amortizabile, conform prevederilor Legii nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, republicată, cu completările ulterioare, importate, pentru utilizarea exclusivă în porturile prevăzute la art. 1 alin. (2), de către administrația portului și de către acei operatori portuari care prestează următoarele servicii portuare:

- a) încărcare, descărcare, depozitare, stivuire, amarare și sortare;
- b) marcare și alte servicii privind mărfurile;
- c) paletizare, pachetizare, containerizare, însăcuire de mărfuri;
- d) curățare de hambare și magazii de mărfuri;
- e) curățare și degazare de tancuri;
- f) servicii de siguranță a navigației, de protecție a mediului și de prevenire și stingere a incendiilor.

Art. 8. — Administrațiile porturilor prevăzute la art. 1 alin. (2) au obligația să informeze autoritatea vamală, la solicitarea acesteia, despre activitățile desfășurate în aceste porturi de către agenții economici cu care au relații contractuale.

Art. 9. — Operatorii portuari care execută servicii portuare de încărcare/descărcare sau depozitare, precum și ceilalți agenți economici care desfășoară activități în porturile prevăzute la art. 1 alin. (2) au obligația să înființeze și să țină o evidență operativă a mărfurilor, în forma aprobată

de autoritatea vamală, și să comunice acesteia mărfurile aflate în aceste porturi și care sunt supuse drepturilor de import sau de export ori care fac obiectul unor reglementări privind politica comercială.

Art. 10. — Operațiunile de transbordare a mărfurilor dintr-un mijloc de transport în altul se efectuează, în porturile prevăzute la art. 1 alin. (2), fără prezentarea la autoritatea vamală a permisului de transbordare.

Art. 11. — Prin derogare de la prevederile art. 94 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările ulterioare, pentru mărfurile străine care se scot din porturile prevăzute la art. 1 alin. (2) sau se introduc în acestea și sunt transportate pe teritoriul țării, pe apă sau pe calea ferată, autoritatea vamală acordă regimul de tranzit vamal fără să solicite constituirea garanției care să asigure încasarea drepturilor de import ce ar putea fi datorate.

Art. 12. — Prevederile art. 2—11 se aplică în limitele porturilor prevăzute la art. 1 alin. (2), stabilite prin planurile cadastrale, aprobate de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței potrivit legii, cu excepția, după caz, a perimetrelor zonelor libere, aflate în limitele porturilor, instituite și organizate potrivit prevederilor Legii nr. 84/1992 privind regimul zonelor libere.

Art. 13. — (1) În scopul aplicării măsurilor pentru facilitarea exploatării porturilor, prevăzute la art. 2—11, și pentru asigurarea exercitării supravegherii vamale, perimetrul dinspre uscat al porturilor prevăzute la art. 1 alin. (2), precum și perimetrele comune cu terenurile cu destinația de zonă liberă trebuie să fie împrejmuite.

(2) Împrejmuirile și punctele de intrare și ieșire în/din port se realizează de administrațiile porturilor prevăzute la art. 1 alin. (2), cu avizul prealabil al autorității vamale.

Art. 14. — (1) Pentru fiecare port care beneficiază de facilitățile prevăzute în prezenta ordonanță, stabilit prin hotărâre a Guvernului, prevederile art. 2—11 se aplică după realizarea condițiilor prevăzute la art. 13, iar constatarea îndeplinirii acestora se face, prin decizie, de către Direcția Generală a Vănilor.

(2) Direcția Generală a Vănilor asigură publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, într-un ziar de circulație internațională, într-un ziar central și în unul local a deciziei de constatare și a datei de la care se aplică măsurile instituite prin art. 2—11.

Art. 15. — Direcția Generală a Vănilor își reorganizează activitatea în vederea punerii în aplicare a prevederilor prezentei ordonanțe, cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările ulterioare.

Art. 16. — Mărfurile care se află pe teritoriul porturilor prevăzute la art. 1 alin. (2) la data începerii aplicării măsurilor instituite la art. 2—11, stabilită conform prevederilor art. 14, vor fi inventariate de fiecare operator portuar, respectiv agent economic, prevăzut la art. 9 și vor fi comunicate autorității vamale, în vederea clarificării regimului vamal și a efectuării formalităților vamale.

Art. 17. — În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe Direcția Generală a Vănilor va emite norme metodologice pentru efectuarea formalităților vamale privind mărfurile care se introduc sau se scot în/din porturile prevăzute la art. 1 alin. (2), precum și norme tehnice privind realizarea supravegherii și a controlului vamal în aceste porturi, care vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Regia Autonomă Monitorul Oficial în pas cu timpul

Centrul pentru relații cu publicul
Șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sector 5, București

Tel.: 411.58.33
Fax: 410.77.36

E-mail: multimed@bx.logicnet.ro
Website: www.monitoruloficial.ro

PROMPT, COMOD, MODERN ȘI UȘOR DE UTILIZAT

Prompt, comod, modern - prin **procurarea electronică** a Monitorului Oficial al României atât în sistem abonament, cât și selectiv, a anumitor numere ale Monitorului Oficial al României sau acte normative.

OPERATIVITATE

Transmiterea Monitorului Oficial al României se face prin **e-mail, zilnic**, pe măsura apariției acestuia, intrându-se în posesia lui în ziua tipării. Fiecare Monitor Oficial este cuprins într-un fișier de tip PDF și se citește cu Acrobat Reader, ceea ce înseamnă că pentru a recepționa și a utiliza informația legislativă vă este suficient contul de e-mail și Acrobat Reader, aplicație ce se poate lua **gratuit** de pe Internet (www.adobe.com).

DIVERSITATE

Abonament **pe anul 2002** la Monitorul Oficial al României, **Partea I și Partea I bis** (numere incluse în abonament) - Legi, decrete, hotărâri și alte acte - **192 USD** pentru monopost sau rețea. În condițiile în care dispuneți de **rețea**, pentru fiecare utilizator final contravaloarea prestației este de **8 USD/lună**, acordându-se o **reducere de 20%** pentru o rețea cu mai mult de 5 stații de lucru și o **reducere de 40%** pentru o rețea cu mai mult de 40 de stații de lucru.

Cu ajutorul unui „motor de căutare” (inclus numai în abonamentul aferent anului 2002) se poate regăsi cu ușurință un act normativ din perioada 22 decembrie 1989 până la zi, după orice criteriu sau orice combinație de criterii de căutare, răspunsul foarte rapid constând în prezentarea actelor găsite - în funcție de criteriile de căutare selectate - cu menționarea titlului actului și a numărului Monitorului Oficial în care a fost publicat.

Abonament **pe anul 2002** la Monitorul Oficial al României, **Partea I, în limba maghiară - 120 USD.**

Abonament **pe anul 2002** la Monitorul Oficial al României, **Partea a II-a - Dezbateri parlamentare - 190 USD.**

Abonament **pe anul 2002** la Monitorul Oficial al României, **Partea a III-a - Publicații și anuțuri - 60 USD.**

Abonament **pe anul 2002** la Monitorul Oficial al României, **Partea a IV-a - Publicații ale agenților economici - 228 USD.**

Abonament **pe anul 2002** la Monitorul Oficial al României, **Partea a VI-a - Achiziții publice - 180 USD.**

Prin aceleași mijloace multimedia (e-mail, CD, dischete):

- **colecția electronică a Monitorului Oficial, Partea I și Partea I bis** (numere incluse în abonament) **1989-2001 (312 USD)**
- **selectii** Monitorul Oficial, Partea I, Partea a II-a, Partea a III-a, Partea a IV-a, Partea a V-a, Partea a VI-a (**0,08 USD/pag.**)
- versiunea electronică a lucrării **"Actele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I - 22 dec. 1989 - 31 ian. 2002"** - lucrare ce cuprinde titlurile actelor normative publicate în perioada menționată, cu indicarea actelor normative ce au adus modificări și/sau completări (**15 USD**)

Prețurile includ T.V.A.

Plata se face în lei, la cursul de schimb (B.N.R.) din ziua efectuării plății.

COLECȚII TEMATICE pe suport electronic

Legislație privind jocurile de noroc*	2,3 USD
Legislație în domeniul asistenței medicale*	7,8 USD
Legislație privind normele de medicina muncii	3,5 USD
Legislație privind dezvoltarea regională a României și regimul zonelor defavorizate*	3,7 USD
Legislația viei și vinului*	4,3 USD
Reglementări privind circulația pe drumurile publice*	2,3 USD
Legislație în domeniul silviculturii și protecției vânatului*	9,1 USD
Legislație privind investițiile directe și dezvoltarea activității economice*	0,7 USD
Reglementări privind concesionările în domeniul sanitar-veterinar*	1,4 USD
Impozitul pe venit*	6,1 USD
Reglementări privind locuința - ediția a IV-a*	6,6 USD
Sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale*	3 USD
Circulația rutieră*	20 USD

COLECȚII TRILINGVE pe suport electronic

	Preț în USD/versiune		
	români	francezi	englezi germani ruși
Vol.19 - Legea protecției mediului*	1,7	3,8	3,6
Vol.20 - Reglementări privind locuințele trecute în proprietatea statului* ...	3,1	6,4	6,6
Vol.22 - Organizarea și funcționarea Consiliului Legislativ	1,8	3,8	3,8
Vol.25 - Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe	2,1	4,4	4,2
Vol.26 - Lege privind procedura reorganizării și lichidării judiciare*	1,4	3	3
Vol.27 - Lege privind desfășurarea în siguranță a activităților nucleare*	1,1	2,5	2,4
Vol.28 - Legea apelor	2,4	5,4	5,1
Vol.29 - Lege privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social	0,3		0,6
Vol.30 - Lege privind desfășurarea în siguranță a activităților nucleare*	1,1	2,5	2,5
Vol.31 - Amenajarea teritoriului național*	0,5	1	1
Vol.32 - Societăți comerciale. Registrul comerțului*	3,6	7,8	7,7
Vol.33 - Legislație bancară*	2,9	6,2	6,2
Vol.34 - Avocatul Poporului*	1,4	2,8	2,9
Vol.35 - Dezvoltarea regională în România	0,3	0,8	0,7
Vol.37 - Proprietatea publică și concesiunile	1	2,1	2,1
Vol.38 - Prevenirea și sancționarea spălării banilor	0,4	0,8	0,8
Vol.40 - Dezvoltarea regională în România și regimul zonelor defavorizate* ...	4	8,4	8,3
Vol.41 - Investiții directe și dezvoltarea activității economice*	0,8	1,6	1,5
Vol.42 - Ordinea publică, apărarea și siguranța națională	2	4,4	4,3
Vol.43 - Consiliul Legislativ. Curtea Supremă de Justiție	3,2	6,9	6,9
Vol.44 - Accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică	0,6	1,3	1,2
Vol.46 - Reglementări privind administrația publică locală și alegerile locale	3,2	7,1	7,8
Vol.47 - Asigurări și reasigurări în România	0,6	1,2	1,1
Vol.48 - Fondul funciar	7,2	15,3	14,8
Vol.49 - Reglementări privind locuința	3,3	7,1	6,8
Vol.50 - Alegeri parlamentare și prezidențiale	3,8	8,2	8,2
Vol.51 - Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune	1	2,2	2,2
Vol.52 - Prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	0,5	1	1
Vol.53 - Reglementări privind corupția și crima organizată	1,3	2,8	2,8
Vol.54 - Legislație privind privatizarea societăților comerciale din turism	0,7	1,4	1,4
Vol.55 - Statutul funcționarilor publici	2,1	4,4	4,2
Vol.56 - Administrația publică locală	4,1	8,5	8,5
Vol.57 - Protecția copilului	5,6	11,8	11,6
Vol.58 - Regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv	1,4	2,8	2,7

* Întrucât modificările intervenite în cuprinsul actelor normative au avut loc după data prelucrării informației, actualizarea acestora se va face într-o ediție viitoare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI - CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română - S.A. - Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro